

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

a Debreceni Járásbíróság útján

Debrecen
4002 Pf. 23.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/586-0/2014
Érkezett:	2014 MÁRC 24.
Példány:	3
Melléklet:	3 x 5 + 3 + 1 db bírósági db azt
Kezelőiroda:	JK

DEBRECENI JÁRÁSBÍRÓSÁG		
Az ügy száma:	20516/2013	
Érkezett:	2014 FEBR 18.	
Pld.:	Mell.:	Leróva ill.:
	db.	db.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Majoros János és Majoros Jánosné (3529 Miskolc, Szilvás u. 22. VI/2. szám alatti lakosok) – a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, dr. Póta István ügyvéd [REDACTED] útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztenek elő:

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Debreceni Törvényszék 1. Pf. 21.238/2013/10. számú közbenső ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény XIII. cikkének (2) bekezdését, illetve az Alapvetés B) cikk (1) bekezdése kapcsán alapvető alkotmányossági dilemmát vet fel.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés(ek), bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja stb.):

Debreceni Törvényszék 1. Pf. 21.238/2013/10. sorszámú közbenső ítélet;
kelte: 2013. december 5. – kézbeküldésének időpontja: 2014. január 31.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

Az Alaptörvény XIII. cikkének (2) bekezdése szerint tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

A hivatkozott rendelkezésen túl az indítványozók az Abtv. 29. §-a alapján alapvető alkotmányjogi jelentőségű – a jogállamisággal (Alaptörvény - Alapvetés B) cikk (1) bek.) és a jogbiztonsággal összefüggő – kérdésnek tartják azt a jelen ügyben hangsúlyosan felmerülő problematikát, mely szerint kizárólag a jogszabályok által egyértelműen és világosan meghatározott kötelezettség címzettjén lehet az adott kötelezettség teljesítését számon kérni.

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

3.1. 2008. novemberében a felperes (kisajátítást kérő) kérelmére kisajátításra került a többek között az indítványozók tulajdonában álló, természetben a [REDACTED] szám alatt található ingatlan. [Mivel a [REDACTED] szám alatti ingatlan ingatlan-nyilvántartásilag két ingatlan [REDACTED] volt, ténylegesen két kisajátítási eljárásról, majd két bírósági eljárásról beszélhetünk. A perbeli ingatlan a [REDACTED] hrsz. alatt található ingatlan.]

- a) [REDACTED] szám [REDACTED] – tulajdonosok Majorosék): a 2008. novemberében született kisajátítási határozat bírósági felülvizsgálata során a közigazgatási határozat megváltoztatásra került és a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság (9. K. 30.517/2008/38.) a közigazgatási határozat időpontjára visszamenőlegesen ítelt meg késedelmi kamatot.
- b) [REDACTED] – tulajdonosok többek között Majorosék, [REDACTED]: a 2008. novemberében született kisajátítási határozat bírósági felülvizsgálata során a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezésre került, de kizárólag az összecszerűség tekintetében (Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 9. K. 30.519/2008. - a kisajátítás jogalapja jogszerű volt, így a tulajdonelvonásra is 2008. novemberében került sor). A megismételt kisajátítási határozat meghozatalára 2010. novemberében került sor. (határozat száma: Hajdú-Bihar Megyei Közigazgatási Hivatal 243-26/2010. Ha. Db.)

3.2. Az indítványozók (az érintett per alperesei) a 2010. novemberi megismételt közigazgatási határozat tekintetében késedelmi kamatigénnyel fordultak a felpereshez, a felperes azonban ezen kamatigényük kiegyenlítésének nem tett eleget. Az 1.) b) pont alatti – perbeli – ingatlan kapcsán az indítványozók a késedelmi kamat tárgyában bírósági eljárást kezdeményeztek, mely eljárásnak a végére végső soron a Kúria tett pontot – megállapítva, hogy a tulajdonosok késedelmi kamatigénye megalapozott (Kfv. III. 37125/2012/6. sz. ítélet).

A hivatkozott kúriai döntés elvi háttérére támaszkodva az indítványozók miután ismételt eredménytelenül fordultak a felpereshez, késedelmi kamat megfizetésére vonatkozó kérelemmel éltek a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal felé, s a kisajátítási hatóság 2012. decemberében 2008. novemberére visszamenőlegesen mintegy 2,8 millió Ft (határozat száma: Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal IX-B-005/00379-11/2012.) késedelmi kamat megfizetésére kötelezte a felperest. A felperes e közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatát nem kezdeményezte, azok államigazgatási úton jogerőre emelkedtek, s a késedelmi kamat megfizetésére 2013. első negyedévében felperes részéről sor került. Az érintett tulajdonosok azonban még a késedelmi kamatfizetést megelőzően önkéntesen – 2011. szeptemberében – a felperes birtokába bocsátották az ingatlant.

3.3. A felperes mind jelen per alperesei ellen, mind a további tulajdonosok [REDACTED] mind a pedig szomszédos (Debrecen, [REDACTED] ingatlan hasonló helyzetben álló tulajdonosai [REDACTED] ellen használati díj megfizetése iránt kezdeményezett peres eljárást. A Debreceni Járásbíróság különböző tanácsai mindhárom kereseti kérelmet elutasították, ebből [REDACTED] ügyében az ítélet jogerőre is emelkedett (54. P. 20.546/2013. számú ügy). [REDACTED] esetében

a felperes fellebbezése folytán a Debreceni Törvényszék a 2. Pf. 20/920/2013. számú ügyben 2013. szeptember 17-én hozott hatályon kívül helyező és az első fokú bíróságot új eljárásra utasító másodfokú végzést. Az indítványozók esetében a Debreceni Járásbíróság első fokon (56. P. 20516/2013/7. számú ítéletével) elutasította a felperesi keresetet a Kst. 34. §-ára hivatkozással. Indokolásában az első fokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kisajátítással összefüggő kártalanítási kötelezettség teljességéből az következik, hogy a felperesi birtokba lépésnek mindaddig nincs meg a jogalapja, amíg a kártalanítási kötelezettségből fakadó összes alperesi (indítványozói) anyagi igény nincs kiegyenlítve.

3.4. A Debreceni Törvényszék az első fokú elutasító döntést megváltoztatva közbenső ítéletet hozott, megállapítva 2011. július 12-e és 2011. szeptember 28-a közötti időszakra az alperesek használati díjfizetési kötelezettségének jogalapját. A közbenső ítélet indokolásában – utalva a Kst. 6. §-ára – a másodfokú bíróság azt rögzítette, hogy a kisajátítással az önkormányzat tehermentes tulajdonjogot szerzett, s a birtokbaadásnak nem lehetett volna akadálya a kisajátítást kérő fennálló tartozása, illetve az ezzel kapcsolatos per kimenetele. Tekintettel azonban arra – foglalt állást a Törvényszék –, hogy az adott helyzetben a kisajátítást kérő a teljesítésre csak 2011. júliusában szólította fel az alpereseket, a folyamatban lévő jogi eljárásra tekintettel az alperesek 2011. július 12-ig jóhiszeműek voltak, ezért használati díj fizetési kötelezettségük jogalapja ettől az időponttól áll fenn a birtokba adásig bezárólag.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

I.

A Debreceni Törvényszék közbenső ítélete az indítványozói álláspont szerint – a birtoklás jogalapját és a jóhiszeműséget érintően – alaptörvényellenes. Az ügyben irányadó alaptörvényi elvek helyes értelmezése kizárja a Kst. Debreceni Törvényszék által hivatkozott rendelkezéseinek a jogerős közbenső ítéletben foglaltak szerinti alkalmazását. Az ügyben született első fokú döntés azonban az indítványozói álláspont szerint teljes mértékben összhangban áll a mögöttes alaptörvényi háttérrel és elvekkel.

A jelen ügy keletkezésének időpontjában hatályos korábbi Alkotmány szerint (13. § (2) bek.) *„tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben szabályozott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”* (Ezt a rendelkezést ismétli meg egyébként szó szerint Magyarország 2012. január 1-jén hatályba lépett Alaptörvénye is – XIII. cikk (2) bekezdés)

A kisajátításról szóló 2007. évi CXIII. törvény (a továbbiakban: Kst.) 1. §-ának (1) bekezdése értelmében *„kisajátítással ingatlan tulajdonjoga csak kivételesen vonható el, az e törvényben meghatározott közérdekű célból, feltételekkel és módon, teljes, azonnali és feltétlen kártalanítás mellett.”*

A Kst. 21. §-ának (4) bekezdése azt rögzíti, hogy *„a kártalanítási összeg a határozat jogerőre emelkedésével esedékes, ettől az időponttól jár a polgári törvénykönyv szerinti késedelmi kamat is.”*

A Kst. – adott időszakban hatályos – 34. §-ának (1) bekezdése értelmében „a kisajátított ingatlant a jogerős kisajátítási határozatban megjelölt időpontban kell birtokba adni, feltéve, hogy a kártalanítási összeget megfizették vagy a csereingatlant birtokba adták.”

A Kst. – adott időszakban hatályos – 34. §-ának (3) bekezdése értelmében „ a birtokbaadás a kisajátítási hatóság feladata”; míg ugyanezen szakasz (6) bekezdése azt rögzíti, hogy „a kisajátítást kérő távollétében az ingatlant nem lehet birtokba adni. Más ügyfelek távolmaradása a birtokbaadást nem akadályozza; erre az ügyfelet a határozatban figyelmeztetni kell.”

II.

Az indítványozók már az első fokú eljárástól kezdve hivatkoztak a kisajátításnak a korábbi Alkotmányban (13. § (2) bek.) és a jelenlegi Alaptörvényben (XIII. cikk (2) bek.) deklarált teljességére és azonnaliságára. Ezek az elvek azt fejezik ki, hogy az érintetteket a tulajdonjoguk elvonásáért a tulajdonelvonás időpontjával egyidejűleg olyan mértékű kártalanítás illeti meg, ami teljes mértékben kompenzálja a kisajátítás révén bekövetkezett vagyonszökkenést. Nem kizárt tehát egyenlőséget tenni a Kst. 34. §-a szerinti kártalanítási összeg és a teljes kártalanítás közé, de csak és kizárólag akkor, ha a kisajátítást kérőt nem terheli késedelem. A hivatkozott alapjogi rendelkezéseket, a késedelmi kamat egész polgári jogi funkcióját és a Kst. 21. §-ában rögzített szerepét, illetve a Kúria hivatkozott döntésének elvi háttérét vonja alapjaiban kétségbe az a felperesi értelmezés, amely a késedelmi kamatfizetést függetleníti a kisajátítási összegtől. A Kst. 34. §-a alapján teljesítéssel előjáró fél mindaddig nem hivatkozhat a másik felet terhelő kötelezettségre (birtokbaadás), amíg az ennek feltételéül szolgáló kötelmeit nem teljesítette egészében.

A Kst. 34. §-a nyilván azért beszél kártalanítási összegről, mert alapesetben – jogszerű kisajátítást kérői magatartást feltételezve – a kártalanítási összeg megfizetése jelenti a teljes kártalanítást. Késedelem esetén viszont a teljes vagyoni reparáció szükségképpen feltételezi a késedelmi kamatokkal növelt kártalanítási összeg megfizetését, ellenkező értelmezés ugyanis az Alaptörvény és Kst. szándékaival szemben azt tenné lehetővé, hogy a felperes még azt megelőzően birtokba lépjen, mielőtt a kisajátítási jogviszonyból adódó kötelezettségének (a teljes és azonnali kártalanításnak) eleget tenne.

A Kst. 34. §-a a kisajátítás teljességének és azonnaliságának alkotmányos elvei tükrében azt jelenti, hogy a kisajátítást kérőnek nem lehet önkényesen megbontania a kisajátítási jogviszonyból következő egységes fizetési kötelezettséget tőkére és kamatra annak érdekében, hogy a kisajátítást kérői részleges teljesítés hivatkozási alapul szolgálhasson a felperesi birtokba lépésre. Csak és kizárólag a teljes – késedelem esetén a késedelmi kamatokkal növelt – kártalanítás egyenlíti ki a tulajdonost ért vagyoni sérelmet, s ez – nem pedig a Debreceni Törvényszék által hivatkozott tulajdonszerzés – képezi a felperesi birtokba lépés feltételeit. Jelen körülmények között a teljes vagyoni reparáció nem történt meg, így az alperesek jogalappal rendelkeztek az ingatlan birtokát érintően.

A késedelmi kamat megfizetése azonban – s itt érkezünk el az alperesi gondolatmenet lényegéhez – a vonatkozó alkotmányos elvek, valamint tételes törvényi rendelkezések (Kst. 9. §, Kst. 34. §) szerint nem egyszerűen egy közigazgatási anyagi jogi kérdésként, illetve annak

esetleges végrehajtási problematikájaként értelmezendő, hanem különösen és elsősorban – a Kst. 34. §-a alapján – a kisajátítási eljárás egyik legalapvetőbb, a kisajátítást elszenvedő tulajdonosok érdekeit védeni hivatott garanciális elemeként (jogi biztosítékeként), egyúttal a kisajátítást kérői birtokba lépés – az ügy polgári jogi vonatkozásaira is szükségképpen kiható – esszenciális feltételeként. A kisajátítást elszenvedő félnek ugyanis tulajdonjogának kényszerű elvonása esetén egészen egyszerűen nincsen más jogi biztosítéka a birtokláson kívül mindaddig, amíg a kisajátítási jogviszonyból fakadó teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás meg nem történik. Csak az e tekintetben „makulátlan” kisajátítást kérői teljesítés eredményezi a birtokba lépés igényének megnyíltát kisajátítást kérői oldalról. Ellenkező értelmezés a kisajátításból mint jogintézményből következő axiómák és elvek logikájával áll teljesen szemben.

[Erre utalt az Alkotmánybíróság is 35/2005. (IX. 29.) számú AB határozatában, amikor rögzítette, hogy – tekintettel arra, hogy a kisajátítás a tulajdonviszonyokba való beavatkozás legerősebb eszköze (hiszen a tulajdon közhatalmi eszközökkel történő elvonására ad módot) – a tulajdonhoz való jog védelme érdekében a kisajátítás során törvényi garanciák szükségesek mind anyagi jogi, mind pedig eljárási értelemben. A hivatkozott alkotmánybírósági döntés nyomán a kisajátítás részletes feltételeit és alapvető garanciáit részben az Alaptörvény (korábban Alkotmány), részben pedig a későbbi Kst. maga határozta meg (Kst. 9. §, Kst. 34. §). S mindezekkel az elvi szempontokkal összhangban fejtette ki az Alkotmánybíróság az 58/1991. (XI.8.) AB. határozatában, hogy „az azonnali kártalanítás a szabályozás alkotmányos szintjén nem jelenthet alkotmányosan pontosan meghatározható teljesítési határidőt vagy határnapot, de feltétlenül megköveteli a kisajátítást kérő birtokba helyezésének és a kisajátított kártalanításának az egyidejűségét”.] Mindezekkel a garanciális szabályokkal összefüggésben azt már az indítványozók teszik hozzá, hogy minden alkotmányos és polgári jog alapelvvel élesen ütközik, ha a teljes körű és azonnali kártalanítási kötelezettségét felróható módon hanyagoló önkormányzat a saját alapvető jogsértését negligáló formában igyekszik az őt éppen ezért meg nem illető anyagi követelést érvényesíteni az indítványozókkal szemben.

- . -

Az ügy egésze szempontjából meghatározónak tartják az indítványozók, hogy a jelen jogvita kapcsán relevanciával bíró előzmények egyrészt *ne szelektíven, hanem azonos súllyal* kerüljenek értékelésre, másrészt pedig azt is, hogy a mögöttes alaptörvényi rendelkezések következetesen – elvi éllel – érvényesüljenek az egyes jogszabályi rendelkezések értelmezése kapcsán. A késedelmi kamatok tárgyában való döntés nem a 2010-es megismételt határozat végrehajtása (hiszen akkor bírósági felülvizsgálatára nem is kerülhetett volna sor), hanem a 2010-es döntéssel egyenrangú, olyan érdemi közigazgatási határozat, ami egyértelművé tette, hogy a felperesi kötelezettség nem csupán a megismételt 2010-es határozatban foglaltak teljesítésére terjed ki. A kisajátítás érdeme tárgyában tehát két – a felperesre nézve egyaránt kötelező – döntés született. Nem kétséges, hogy a 2010-ben megismételt közigazgatási eljárásban született jogerős államigazgatási határozatban meghatározott összeget a kisajátítást kérő megfizette. Ugyanakkor az sem kétséges (*hiszen ezt is ugyanúgy jogerős államigazgatási határozat állapította meg a Kúria döntése alapján*), hogy a felperes az őt terhelő – a kisajátítási jogviszonyból fakadó – összes jogi kötelezettségeknek teljes körűen nem tett eleget, nem véletlenül kellett 2008-ra, azaz a tulajdonelvonás időpontjára

visszamenőleg késedelmi kamatot fizetnie az alperesek számára. Ebből az is egyértelműen következik, hogy a felperes már 2010-ben, azaz a megismételt közigazgatási határozat megszületése pillanatában sem teljesíthette hiánytalanul a kisajátítási jogviszonyból fakadó kötelezettségeit önmagában a kisajátítási „tőke”összeg megfizetésével. A felperes – a jogerős államigazgatási határozatokból kiolvashatóan – részben teljesített ugyan, de ténylegesen a tulajdonelvonás időpontjától kezdve (2008) folyamatosan késedelemben volt 2013-ig, a késedelmi kamatok megfizetéséig.

S a legkevésbé sem az a felperes által sokszor hangoztatott veszély állt fenn az ügy kapcsán, hogy az indítványozók látszólagos vagyoni igényükre hivatkozással jogellenesen tartották volna birtokban a kisajátított ingatlant, hanem ennek ellenkezőjeként a kisajátítást kérő önkormányzat minden jogi garanciát félretéve lépett úgy birtokba az indítványozók önkéntes teljesítése révén, hogy a kisajátításból fakadó kötelezettségének csupán részlegesen tett eleget, s az indítványozókkal szemben milliós nagyságrendű tartozást halmozott fel.

Összegezve: a közbenső ítéletben foglalt érvrendszer alaptörvényi oldalról szemlélve akkor lehetne helytálló, ha a birtokba lépésnek nem lenne kifejezett jogszabályi (Kst. 34. §) feltétele a teljes körű kártalanítás és a kisajátítást kérő nem lett volna a Kúria döntése nyomán jogerős államigazgatási határozattal megállapítottan 2008-tól folyamatos késedelemben egészen 2013-ig. A hivatkozott jogi rendelkezések alapján az indítványozói álláspont szerint az az értelmezés áll összhangban az alkotmányos szabályokkal, amely a mögöttes közigazgatási jogviszonyból fakadó vagyoni kötelezettségek teljesítését nem bontja meg, hanem – a kisajátítás intézményének logikájából adódóan, annak teljes jogi karakterét figyelembe véve – a maga egészében egységesen kezeli az alperesi birtoklás jogcíme szempontjából. Ezt a helytálló értelmezést azonban kizárólag az első fokú ítélet tartalmazza, a jogerős közbenső ítélet sajnálatos módon nem.

IV.

Az ügy érdemét érintően az elsőfokú bíróság a jogalap tekintetében osztotta az alperesi álláspontot, így a jóhiszeműség kérdéskörének értékelésére az első fokú ítélet indokolása értelemszerűen nem terjedt ki. A jogerős közbenső ítélet ezt a kérdéskört azonban érdemben vizsgálta, ugyanakkor az alperesek által e körben hivatkozottakra, s különösen a birtokbaadásért felelős személyére vonatkozó érvre az indokolás egyáltalán nem tér ki.

Az alperesek a Debreceni Törvényszék figyelmébe ajánlották a Kst. 34. § (3) és (6) bekezdéseit is. A Kst-nek az adott időszakban hatályos 34. § (3) bekezdése ugyanis a kisajátított ingatlan birtokbaadását nem az alperesek, hanem a kisajátítási hatóság feladatává tette. Ugyanezen szakasz (6) bekezdése egyértelműen rögzítette azt is, hogy a birtokba adási eljáráson – a kisajátítási hatóság mellett – kizárólag a kisajátítást kérő jelenléte kötelező. Ezek a rendelkezések megkérdőjelezhetetlenül egyértelműek a tekintetben, hogy a birtokbaadás kötelezettségét és időpontjának meghatározását a közigazgatási hatóság – nem pedig az indítványozók – feladatává teszik. A birtokbaadás olyannyira független az indítványozóktól, hogy az egyébként az ő jelenlétüktől függetlenül akadálytalanul lebonyolítható (lett volna). Alapvető alkotmányossági kérdés, hogy kizárólag az egyértelmű és világos jogszabályi rendelkezések kötelezettjein lehet magát az adott kötelezettséget számon kérni, másokon azonban nem. Azt pedig már csupán a teljesség kedvéért teszik hozzá az indítványozók, hogy

mindezekről a körülményekről a 2010-ben született megismételt kisajátítási határozat nem szól egy szót sem, holott a tájékoztatás jogszabályi (Kst. 34. § (6) bek.) kötelezettség lett volna.

Mindezek tükrében alapvető alkotmányossági dilemmát jelent – a demokratikus jogállamiságból (Alaptörvény - Alapvetés B) cikk (1) bek.) fakadó jogbiztonság elvéből le nem vezethető módon – az adott jogi norma címzettjein kívüli jogalanyokra kiterjeszteni az eredetileg ez utóbbi személyeket nem terhelő kötelezettségeket.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

A másodfokú jogerős közbenső ítélettel szemben a Polgári perrendtartás szerint rendes perorvoslatnak már nincs helye, a rendes jogorvoslati lehetőségek kimerültek.

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Tájékoztatjuk a T. Alkotmánybíróságot, hogy az indítványozók a Kúriához felülvizsgálati kérelemmel fordultak, kérve a másodfokú döntés hatályon kívül helyezését és az első fokú döntés helybenhagyását.

Az indítványozók a Pp. 359/C. § (2) bekezdése alapján kérik a T. Alkotmánybíróságot, hogy a követelés összecszerűségére vonatkozó 56. P. 20.516/2013. szám alatti per tárgyalásának felfüggesztésére hívja fel a Debreceni Járásbíróságot.

Kelt: Mezőkövesd, 2014. február 17.

Indítványozók képviselőjében tisztelettel:

Dr. PÓTA ISTVÁN

Mellékletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás
2. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
3. Érintettséget alátámasztó dokumentumok